

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 60

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 23 ianuarie 2014

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI		
Decizia nr. 480 din 21 noiembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 63 alin. (2) din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator.....	1-3	14.	— Decizie pentru numirea domnului Nelu Zărnică în funcția de subsecretar de stat la Departamentul de informații și protecție internă din cadrul Ministerului Afacerilor Interne.....	9
Decizia nr. 498 din 5 decembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative.....	4-5	15.	— Decizie privind împuternicirea domnului colonel Cornea Nicolae pentru a îndeplini atribuțiile funcției de inspector general al Inspectoratului General pentru Situații de Urgență.....	10
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI		
35. — Hotărâre pentru aprobarea tranzacției convenite la 15 februarie 2013 prin „Memorandumul de înțelegere” încheiat între statul român și The Rompetrol Grup N.V., precum și a unor măsuri pentru implementarea acesteia.....	6-9	3.	— Ordin privind aprobarea certificării Societății Naționale de Transport Gaze Naturale „Transgaz” — S.A. Mediaș ca operator de transport și de sistem al Sistemului național de transport al gazelor naturale	11-15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 480

din 21 noiembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 63 alin. (2) din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator

Augustin Zegrean — președinte
Valer Dorneanu — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător
Daniel Marius Morar — judecător
Mona-Maria Pivniceru — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Fabian Niculae — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 63 alin. (2) din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, excepție ridicată de Andreea Ionela Coșuleanu în Dosarul nr. 26.217/245/2012 al Tribunalului Iași — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 436D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Se arată că dispozițiile legale criticate se aplică tuturor persoanelor aflate în aceeași situație juridică.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Decizia civilă nr. 711 din 22 martie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 26.217/245/2012, **Tribunalul Iași — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 63 din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator.**

Excepția a fost invocată de Andreea Ionela Coșuleanu într-un dosar având ca obiect soluționarea unui proces de partaj al bunurilor și de lichidare a regimului matrimonial.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea arată că prevederile legale criticate sunt discriminatorii, întrucât nu toți cetățenii care au apelat la procedura medierii după sesizarea instanței de judecată beneficiază de restituirea taxei de timbru. Stabilirea unei diferențieri între cetățeni în funcție de obiectul cererii de chemare în judecată apare ca fiind neconstituțională, atât timp cât legiuitorul nu arată rațiunea, motivele acestei diferențieri.

De asemenea, aceste prevederi sunt contrare dispozițiilor constituționale care prevăd că trebuie să existe o justă așezare a sarcinilor fiscale.

Taxa de 3% din valoarea bunurilor pentru cererile de partaj stabilită prin Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru este plătită în vederea prestării unui serviciu de către instanța de judecată, în sensul că, în schimbul plății taxei, aceasta judecă partajul, părțile beneficiind, astfel, de avantajele împărțirii bunurilor prin intermediul instanțelor judecătorești. În schimb, dacă părțile se adresează unui mediator autorizat pentru a-și împărți bunurile, cerând în instanță doar consfințirea învoielii lor, atunci nu se justifică achitarea unei taxe judiciare de timbru care se constituie venit la bugetul de stat. Cu alte cuvinte, statul nu prestează nimic în schimb.

Restituirea taxei de timbru în cazul în care conflictul a fost soluționat pe calea medierii este justificată, iar nerestituirea sa este neconstituțională.

Tribunalul Iași — Secția I civilă și-a exprimat opinia potrivit căreia excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Instanța arată că taxele judiciare de timbru reprezintă acele sume de bani datorate bugetului public de persoanele fizice sau juridice care solicită și beneficiază de un serviciu public din partea unor instituții publice, însă acest serviciu nu reprezintă, *de plano*, o contraprestație a sumei de bani plătite. Tribunalul invocă în sprijinul argumentelor sale jurisprudența Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 832 din 11 octombrie 2012 și Decizia nr. 54 din 12 februarie 2013.

De asemenea, instanța mai arată că nu este încălcat nici principiul egalității în fața legii, întrucât dispozițiile legale criticate au ca rațiune obiectivă și rezonabilă realizarea unui echilibru între sarcinile fiscale stabilite pe seama cetățenilor. În acest sens, circulația juridică fiind supusă unui sistem de impunere etatic, părțile nu se pot sustrage de la aceste obligații exclusiv prin alegerea unei modalități alternative de soluționare a litigiilor, eludând plata oricărei obligații fiscale și poziționându-se, astfel, într-o situație de avantaj patrimonial față de persoanele care

realizează tranzacții comerciale sau civile de drept comun, fără apelul la proceduri juridictionale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Conform punctului de vedere al Guvernului, adoptarea de către legiuitor a măsurilor legislative mai sus evocate are ca scop încurajarea părților de a recurge la soluționarea conflictului pe calea medierii. Cu toate acestea, pentru ca această măsură legislativă să nu se transforme într-un mijloc de eludare a prevederilor legale referitoare la taxele judiciare de timbru, precum și pentru a atrage atenția părților cu privire la importanța actelor juridice privitoare la transferul dreptului de proprietate, constituirea altui drept real asupra unui bun imobil, partaje și cauze succesoriale, legiuitorul a instituit excepția la care face referire autorul excepției de neconstituționalitate.

Mai mult, în virtutea dispozițiilor constituționale ale art. 56 alin. (1), potrivit cărora „*Cetățenii au obligația să contribuie, prin impozite și prin taxe, la cheltuielile publice*”, plata taxelor și a impozitelor reprezintă o obligație constituțională a cetățenilor.

Astfel, Guvernul arată că instanța de contencios constituțional a subliniat că echivalentul taxelor judiciare de timbru este integrat în valoarea cheltuielilor stabilite de instanța de judecată prin hotărârea pe care o pronunță în cauză, plata acestora revenind părții care cade în pretenții.

În același sens este, de altfel, și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, prin care s-a statuat că o caracteristică a principiului liberului acces la justiție este aceea că nu este un drept absolut — Hotărârea din 28 mai 1985, pronunțată în Cauza *Ashingdane împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, paragraful 57. Astfel, acest drept, care cere prin însăși natura sa o reglementare din partea statului, poate fi subiectul unor limitări, atât timp cât nu este atinsă însăși substanța sa.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat în fața instanței de judecată, îl constituie dispozițiile art. 63 din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 22 mai 2006. În realitate, din examinarea excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că obiectul acesteia îl constituie dispozițiile art. 63 alin. (2) din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, dispoziții ce au următoarea redactare: „*Odată cu pronunțarea hotărârii, instanța va dispune, la cererea părții interesate, restituirea taxei judiciare de timbru, plătită pentru investirea acesteia, cu excepția cazurilor în care conflictul soluționat pe calea medierii este legat de transferul dreptului de*

proprietate și/sau constituirea altui drept real asupra unui bun imobil.”

În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 privind egalitatea în fața legii, art. 56 alin. (2) privind justa așezare a sarcinilor fiscale, precum și în art. 14 privind interdicția discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată pentru motivele ce vor fi arătate în continuare.

Legiuitorul poate institui anumite reguli speciale, având în vedere specificul unor litigii. În speța de față este vorba de transferul dreptului de proprietate și/sau constituirea altui drept real asupra unui bun imobil în ipoteza specifică a apelării la procedura medierii în litigiile aflate pe rolul instanțelor de judecată. Astfel, acest transfer operează în urma pronunțării de către instanța de judecată a unei hotărâri de expedient care este și executorie.

Accesul liber la justiție nu echivalează cu gratuitatea serviciului prestat de instanțele judecătorești, legiuitorul având deplina legitimitate constituțională de a impune taxe judiciare de timbru fixe sau calculate la valoare în funcție de obiectul litigiului, atât timp cât ele apar ca fiind rezonabile în raport cu serviciile oferite.

De asemenea, mai trebuie precizat că taxele judiciare de timbru reprezintă acele sume de bani datorate bugetului public de către persoanele fizice sau juridice care solicită și beneficiază de un serviciu public din partea unor instituții publice, fără, însă, ca acest serviciu să reprezinte o contraprestație perfect echivalentă a sumei de bani plătite.

Restituirea acestor taxe reprezintă o opțiune a legiuitorului, o facilitate pe care acesta o acordă în funcție de specificul situațiilor concrete. În cazul de față, soluția legislativă este susținută de puternice rațiuni ce țin de echitatea sistemului general de taxe, justițiabilii neputând eluda plata unor taxe ce țin de natura operațiunii juridice realizate — transferul dreptului de proprietate — prin apelarea la procedura medierii.

În speță, se constată că, fiind vorba de o hotărâre de expedient ce consfințește înțelegerea părților cu privire la transferul dreptului de proprietate asupra unui bun, este constituțională dispoziția legală care statuează legalitatea taxei judiciare de timbru și menținerea cuantumului acesteia în cazul realizării dreptului prin justiție.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Andreea Ionela Coșuleanu în Dosarul nr. 26.217/245/2012 al Tribunalului Iași — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 63 alin. (2) din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Iași — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 noiembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Mai mult, Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa, respectiv prin Decizia nr. 832 din 11 octombrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 824 din 7 decembrie 2012, și Decizia nr. 54 din 12 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 26 martie 2013, că echivalentul taxelor judiciare de timbru este integrat în valoarea cheltuielilor stabilite de instanța de judecată prin hotărârea pe care o pronunță în cauză, plata acestora revenind părții care cade în pretenții.

În același sens este, de altfel, și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, prin care s-a statuat că o caracteristică a principiului liberului acces la justiție este aceea că el nu este un drept absolut — Hotărârea din 28 mai 1985, pronunțată în *Cauza Ashingdane împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, paragraful 57. Astfel, acest drept, care cere prin însăși natura sa o reglementare din partea statului, poate fi subiectul unor limitări, atât timp cât nu este atinsă însăși substanța sa.

De asemenea, Curtea a statuat că, potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, justițiabilii pot obține scutiri, reduceri, amânări sau eșalonări de la plata taxelor judiciare de timbru, în acest sens fiind, de exemplu, Decizia nr. 722 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 2 august 2011.

Așadar, chiar dacă partea care a inițiat procesul a trebuit să plătească taxa judiciară de timbru, în condițiile în care obține o hotărâre favorabilă, partea adversă va fi nevoită să plătească cheltuielile de judecată care includ și taxa judiciară de timbru. Totodată, așezarea justă a sarcinilor fiscale presupune obligarea, în egală măsură, a tuturor dobânditorilor unor drepturi reale la plata taxelor judiciare de timbru, diferențiat în raport cu valoarea obiectului transferului dreptului real, atunci când titlul este obținut prin intermediul organului judiciar.

Referitor la încălcarea principiului egalității, Curtea constată că dispozițiile legale criticate se aplică tuturor persoanelor aflate în aceeași situație juridică, fără discriminări.

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 498

din 5 decembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, excepție ridicată de Otilia Arjocu în Dosarul nr. 1.855/54/2011 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 267D/2013.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 15 martie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 1.855/54/2011, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative.**

Excepția a fost ridicată de Otilia Arjocu cu ocazia soluționării recursului împotriva unei sentințe civile prin care a fost respinsă cererea de anulare a unui raport de evaluare întocmit de Agenția Națională de Integritate cu privire la încălcarea regimului juridic al incompatibilităților.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 21 din Legea nr. 176/2010 încalcă prevederile constituționale ale art. 124 referitor la înfăptuirea justiției și ale art. 126 privind instanțele judecătorești,

întrucât activitatea inspectorului de integritate ce întocmește raportul de evaluare și îl înaintează organelor de urmărire penală și celor disciplinare este, de fapt, o activitate de înfăptuire a justiției.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile art. 21 din Legea nr. 176/2010 nu aduc nicio atingere prevederilor din Constituție invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 din Legea nr. 176/2010 este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat nu încalcă prevederile din Constituție invocate de autorul excepției. Astfel, arată că Agenția Națională de Integritate este o autoritate administrativă autonomă, care desfășoară, pe baza unei proceduri stabilite de lege și supuse controlului judecătoresc, activități administrative.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, deoarece nu aduc nicio atingere prevederilor constituționale invocate. Face trimitere, în acest sens, la Decizia nr. 663/2012, prin care Curtea Constituțională a reținut că Agenția Națională de Integritate desfășoară doar o activitate de evaluare a declarațiilor de avere, a datelor, a informațiilor și a modificărilor patrimoniale intervenite, a intereselor și a incompatibilităților pentru persoanele prevăzute de lege, fără a desfășura o activitate de judecată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 21 din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 621 din 2 septembrie 2010. Textul de lege criticat are următorul cuprins:

„(1) Dacă, după exprimarea punctului de vedere al persoanei invitate, verbal sau în scris, ori, în lipsa acestuia, după expirarea unui termen de 15 zile de la confirmarea de primire a informării de către persoana care face obiectul evaluării, inspectorul de integritate consideră în continuare că sunt elemente în sensul existenței unui conflict de interese sau a unei incompatibilități, întocmește un raport de evaluare.

(2) În lipsa confirmării prevăzute la alin. (1), inspectorul de integritate poate întocmi raportul de evaluare după îndeplinirea unei noi proceduri de comunicare.

(3) Raportul de evaluare va avea următorul cuprins:

a) partea descriptivă a situației de fapt;

b) punctul de vedere al persoanei supuse evaluării, dacă acesta a fost exprimat;

c) evaluarea elementelor de conflict de interese sau de incompatibilitate;

d) concluzii.

(4) Raportul de evaluare se comunică în termen de 5 zile de la finalizare persoanei care a făcut obiectul activității de evaluare și, după caz, organelor de urmărire penală și celor disciplinare.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 124 referitor la înfăptuirea justiției și ale art. 126 privind instanțele judecătorești.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 21 din Legea nr. 176/2010 au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași prevederi din Constituție, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 205 din 29 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 399 din 3 iulie 2013, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate, reținând că Agenția Națională de Integritate desfășoară o activitate de evaluare a declarațiilor de avere, a datelor, a informațiilor și a modificărilor patrimoniale intervenite, a intereselor și a incompatibilităților pentru persoanele prevăzute de lege, fără a desfășura o activitate de judecată, în sensul celor constatate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 415 din 14 aprilie 2010,

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Otilia Arjocu în Dosarul nr. 1.855/54/2011 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 21 din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 decembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 294 din 5 mai 2010 [a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 1.606 din 15 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 106 din 9 februarie 2012, și Decizia nr. 1.042 din 11 decembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 86 din 8 februarie 2013].

De asemenea, Curtea a mai reținut că funcția jurisdicțională se caracterizează prin instituirea puterii organului de jurisdicție de a spune dreptul, de a soluționa printr-o hotărâre investită cu puterea lucrului judecat un conflict cu privire la întinderea unor drepturi subiective și de a dispune, în condițiile legii, măsuri restrictive. Această funcție se circumscrie activității jurisdicționale propriu-zise care se exercită numai la cerere în cadrul unei proceduri formale caracterizate prin publicitate, contradictorialitate și oralitate.

Prin urmare, având în vedere aceste elemente, Curtea a constatat că Agenția Națională de Integritate nu desfășoară o activitate de jurisdicție, ci una administrativă, deoarece se realizează și din oficiu în cadrul unei proceduri lipsite de publicitate, oralitate și contradictorialitate și deoarece în competența sa nu intră soluționarea unor cazuri litigioase și nici sancționarea încălcărilor de lege. Totodată, Agenția Națională de Integritate nu pronunță hotărâri investite cu autoritate de lucru judecat, ci întocmește rapoarte care se concretizează în evaluări ale unor fapte ori situații cu semnificație juridică a căror finalitate conferă dreptul de sesizare a instanțelor de judecată sau, după caz, a altor autorități și instituții competente în vederea dispunerii măsurilor prevăzute de lege [a se vedea Decizia nr. 663 din 26 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 596 din 21 august 2012].

În același sens este și Decizia nr. 316 din 18 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 520 din 20 august 2013.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

pentru aprobarea tranzacției convenite la 15 februarie 2013 prin „Memorandumul de înțelegere” încheiat între statul român și The Rompetrol Grup N.V., precum și a unor măsuri pentru implementarea acesteia

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al prevederilor art. 11 lit. m) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 494 din 21 noiembrie 2013 cu privire la obiecția de neconstituționalitate a Legii privind aprobarea Memorandumului de înțelegere încheiat între statul român și The Rompetrol Group N.V., semnat la București la 15 februarie 2013,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se aprobă tranzacția convenită la 15 februarie 2013 prin „Memorandumul de înțelegere” încheiat între statul român și The Rompetrol Group N.V., denumit în continuare *Memorandumul*, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

(2) Implementarea acțiunilor din cadrul tranzacției prevăzute la alin. (1) se realizează cu respectarea dispozițiilor legale naționale și europene în vigoare aplicabile acestora.

Art. 2. — (1) Se mandatează Ministerul Finanțelor Publice să îndeplinească toate procedurile legale necesare pentru stingerea, prin renunțarea la judecata cererilor de chemare în judecată în cadrul tuturor litigiilor aflate pe rolul instanțelor judecătorești la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri al căror obiect este în legătură cu modalitatea de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 118/2003 privind măsuri pentru reglementarea unor obligații bugetare ale Societății Comerciale „Rompetrol Rafinare” — S.A. Constanța, aprobată cu modificări prin Legea nr. 89/2005.

(2) În cazul în care, după stingerea tuturor litigiilor potrivit alin. (1), The Rompetrol Group N.V. nu îndeplinește angajamentele asumate potrivit Memorandumului, referitoare la Fondul prevăzut la art. 2 și 3 din anexă, Ministerul Finanțelor Publice și Agenția Națională de Administrare Fiscală sunt mandateate să efectueze toate demersurile prevăzute de lege pentru instituirea unor măsuri asigurătorii/executorii, respectiv prin promovarea unor acțiuni judiciare/arbitrale, precum și să solicite, în condițiile legii, daune interese.

Art. 3. — După îndeplinirea procedurilor prevăzute la art. 2 alin. (1), Departamentul pentru Energie din cadrul Ministerului Economiei va propune Guvernului adoptarea strategiei de privatizare a unei cote din participația deținută de statul român la Societatea Comercială „Rompetrol Rafinare” — S.A. Constanța, cu respectarea prevederilor legale referitoare la

valorificarea și administrarea participației statului român, precum și a principiilor cuprinse în Memorandum.

Art. 4. — (1) Se aprobă mandatarea Ministerului Economiei, prin Departamentul pentru Energie, să desemneze o societate nou-înființată, cu capital integral de stat, care să participe ca reprezentant al statului român într-un fond de investiții kazah-român înființat și organizat în condițiile legii, sub forma unei societăți pe acțiuni, denumit în continuare *Fondul*, cu respectarea prevederilor prezentului articol.

(2) Fondul înființat potrivit alin. (1) va avea ca elemente esențiale coordonatele prevăzute la art. 2 și 3 din Memorandum.

(3) Fondul va fi guvernat de principiile de guvernanță corporativă care să asigure că societatea desemnată conform alin. (1) deține toate drepturile prevăzute de lege, proporțional cu participația deținută în Fond, în adunările generale ale acționarilor Fondului, iar componența consiliului de administrație va reflecta structura acționariatului Fondului.

Art. 5. — (1) Pentru implementarea măsurilor prevăzute în Memorandum, se mandatează Departamentul pentru Energie să constituie o comisie de monitorizare a implementării tranzacției.

(2) Comisia de monitorizare a implementării tranzacției cuprinde reprezentanți nominalizați din cadrul Departamentului pentru Energie. Numărul membrilor, titulari și supleanți, din cadrul Comisiei de monitorizare a implementării tranzacției, precum și atribuțiile acesteia se stabilesc prin ordin al ministrului delegat pentru energie, la propunerea directorului general al Direcției generale privatizare și administrare a participațiilor statului în energie din cadrul Departamentului pentru Energie.

(3) Coordonarea activității comisiei prevăzute la alin. (1) se realizează de către Cancelaria Primului-Ministru prin intermediul persoanei/persoanelor nominalizate de către prim-ministru.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

p. Ministrul economiei,
Virgil Daniel Popescu,
secretar de stat

Ministrul delegat pentru energie,

Constantin Niță

Viceprim-ministru,

ministrul finanțelor publice,

Daniel Chițoiu

Ministrul delegat pentru buget,

Liviu Voinea

MEMORANDUM DE ÎNȚELEGERE
încheiat între statul român și The Rompetrol Group N.V.

Acest memorandum de înțelegere (*Memorandum*) a fost încheiat astăzi, 15 februarie 2013, între:
statul român, în calitate de proprietar al acțiunilor deținute în cadrul Rompetrol Rafinare — S.A. (*RRC*) și administrate prin
Oficiul Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie, în calitate de administrator, reprezentat de dl Gabriel Dumitrașcu, șef oficiu,
denumit în continuare *OPSPI*;

și

The Rompetrol Group N.V., o societate cu sediul în Strawinskylaan 807, Tower A-8, 1077 XX Amsterdam, Olanda, număr
de înregistrare în registrul comercial 24297754, reprezentată prin dl Daniyar Berlibayev, președinte al consiliului de administrație,
denumit în continuare *TRG*,

denumite împreună *Părțile* sau în mod individual *Partea*,

având în vedere că *Părțile* doresc soluționarea pe cale amiabilă a litigiului existent în prezent între statul român și *RRC*
care decurge, este în legătură sau a apărut ca o consecință a Convenției de emisiune din data de 5 decembrie 2003 (*Litigiul*);

având în vedere că *Părțile* au convenit și au definit mai jos principiile și termenii principali ai acordului privind stingerea
Litigiului, aceștia urmând să fie reflectați în cadrul documentației contractuale, și să guverneze acțiunile întreprinse de *Părți* în
vederea implementării Memorandumului sub toate aspectele;

având în vedere prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 118/2003, așa cum a fost aceasta modificată și
aprobată ulterior (*OUG 118/2003*);

în considerarea declarațiilor și angajamentelor reciproce,

Părțile au convenit următoarele:

1. Cumpărarea de acțiuni

1.1 În condițiile cadrului legal aplicabil, *TRG* va cumpăra de la *OPSPI* 26,6959% din acțiunile emise de către *RRC* (*Acțiunile de Vânzare*), în schimbul a 200 milioane dolari SUA, plătibili în numerar, după cum urmează:

- (i.) 175 milioane dolari SUA reprezentând prețul *Acțiunilor de Vânzare*;
- (ii.) 25 milioane dolari SUA reprezentând prima convenită de către *Părți* pentru dobândirea de către *TRG* a majorității absolute de vot în *RRC*, care îi va permite, conform Legii nr. 31/1990 a societăților comerciale, să adopte orice decizie în legătură cu *RRC*.

1.2 Suma în numerar convenită la punctul 1.1 de mai sus va fi plătită către *OPSPI* la finalizarea tranzacției, într-o singură tranșă.

1.3 *Părțile* convin ca, pentru o perioadă de 3 ani, *OPSPI* să nu poată înstrăina restul de acțiuni deținute în *RRC* și reprezentând 18% din capitalul social al acesteia (*Acțiunile Rămase*). În cursul acestei perioade, *OPSPI* va deține dreptul de proprietate deplin asupra acestor acțiuni. Totodată, în această perioadă nu va interveni nicio reducere sau diluare a participației *OPSPI* la capitalul social al *RRC*, prin majorare de capital, vânzare-cumpărare sau prin orice altă metodă.

1.4 După expirarea perioadei de interdicție la înstrăinare menționate la pct. 1.3 *OPSPI* va avea dreptul de a dispune de *Acțiunile Rămase*, în totalitate sau în parte. *TRG* este de acord să participe în cadrul oricărei proceduri de privatizare prin care *OPSPI* va vinde *Acțiunile Rămase* și să ofere un preț care

reflectă valoarea justă a respectivelor acțiuni, valoare ce urmează a fi determinată la momentul vânzării.

1.5 *TRG* va continua să dețină un drept de preferință la cumpărarea *Acțiunilor Rămase* conform prevederilor *OUG* nr. 118/2003.

2. Fondul de investiții în sectorul energetic

Părțile vor înființa un fond de investiții kazah-român (*Fondul*), în conformitate cu legislația românească, ce va avea următoarele coordonate:

2.1 structura acționariatului: *TRG* — 80%; statul român — 20%;

2.2 domeniu: proiecte din domeniul energiei în legătură cu operațiunile *TRG*;

2.3 durata investițională: până la 7 ani. Pe durata celor 7 ani se estimează investiții de aproximativ 1 (un) miliard de USD, în funcție de condițiile pieței, așa cum este detaliat la clauza 2.5.;

2.4 proiecte selectate: selecția se va realiza de către *TRG*, în baza unor considerente economice solide, în conformitate cu politicile *TRG* în materie de investiții.

2.5 Finanțare:

2.5.1. 150 milioane dolari SUA, pe care *TRG* îi va asigura în decursul duratei de investiții, pe parcursul și în funcție de necesarul de finanțare aferent fiecărui proiect;

2.5.2 din capitalizarea de 150 milioane dolari SUA, contribuția statului român, în valoare de 30 milioane dolari SUA, va fi achitată de către *TRG*;

2.5.3 fondul va atrage investiții suplimentare de la terți pentru finanțarea proiectelor selectate, în baza unui grad de îndatorare datorii-capital propriu de maxim 4:1.

2.6 Statul român va păstra o participație integrală, nediluată, de 20% din capitalul social al Fondului, pentru o perioadă de minimum 5 ani, perioadă în care nu va avea loc nicio reducere a acesteia prin majorare de capital, vânzare-cumpărare sau prin orice altă metodă.

2.7 Fără a aduce atingere interdicției prevăzute la clauza 2.6 de mai sus, TRG va avea un drept de preferință la cumpărarea pachetului de acțiuni deținut de statul român în Fond.

2.8 Aspecte de guvernare corporativă

2.8.1 Fondul se va constitui ca o societate pe acțiuni supusă legislației române și celor mai bune principii de guvernare corporativă. Procesul de luare a deciziilor se va realiza, în general, prin:

(a) Adunarea generală a acționarilor. Deciziile se vor lua în conformitate cu prevederile legale aplicabile.

(b) Consiliul de administrație, care va derula operațiunile Fondului, incluzând studii de fezabilitate a proiectelor, rapoarte de analiză, structurarea, finanțarea, negocierea, implementarea și valorificarea investițiilor. Componenta Consiliului de administrație va reflecta structura acționariatului.

(c) Statul român va avea drept de veto în aprobarea acelor proiecte care implică riscuri din punct de vedere al securității naționale, în conformitate cu deciziile Consiliului Suprem de Apărare a Țării sau ale Guvernului României.

2.8.2 Pentru administrarea Fondului vor fi utilizate cele mai bune practici internaționale aplicabile fondurilor cu capital privat de nivelul și natura Fondului.

2.9 Statul român va facilita un proces accelerat de revizuire și autorizare a proiectelor, în conformitate cu reglementările legale.

3. Distribuiri de profit din Fond

3.1 Orice distribuire de profit se va efectua numai în favoarea TRG până la momentul la care TRG recuperează 100% din investiția sa de capital (adică 150 milioane dolari SUA).

3.2 După aplicarea prevederilor de la punctul 3.1 de mai sus, profitul va fi distribuit către statul român și TRG, proporțional cu participația fiecăruia la capitalul social al Fondului.

4. Implementarea Memorandumului. Calendar

4.1 În scopul unei comunicări și cooperări clare și eficiente în vederea redactării documentației finale de implementare a principiilor stabilite prin prezentul memorandum, părțile vor stabili un grup de lucru (*Grupul de lucru*). Fiecare parte își va numi reprezentanți în acest scop.

4.2 Grupul de lucru se poate reuni în orice moment, la inițiativa oricăreia dintre Părți, cu condiția ca cel puțin un reprezentant al celeilalte Părți să fie prezent.

4.3 Prima întâlnire a Grupului de lucru va avea loc în termen de 5 (cinci) zile lucrătoare de la data prezentului memorandum. În cadrul acestei prime întâlniri, Grupul de lucru va stabili un calendar detaliat și va pregăti o strategie pentru implementarea termenilor prezentului memorandum.

4.4 Părțile convin că termenii acestui Memorandum să fie implementați până la data de 30 iunie 2013, acest termen

putând fi prelungit prin acordul Părților. În acest scop, Părțile vor depune toate eforturile astfel încât:

4.4.1 toate documentele necesare tranzacției — incluzând, dar fără a se limita la contract de vânzare-cumpărare, documentele constitutive ale Fondului — vor fi fost încheiate;

4.4.2 toate actele normative și alte hotărâri, ordine, documente și aprobări ale organelor statului necesare în vederea implementării termenilor prezentului memorandum vor fi fost emise și sunt în vigoare și aplicabile;

4.4.3 toate aprobările corporative și de reglementare vor fi fost obținute.

5. Acțiuni pe termen scurt

5.1 OPSPI va face demersuri utile și necesare, astfel încât în cadrul ședinței de judecată programată pentru data de 18 februarie 2013 (Dosar nr. 14.404/118/2010), statul român, prin reprezentantul autorizat în cauză (Ministerul Finanțelor Publice), să solicite suspendarea judecării procesului aflat pe rolul Curții de Apel Constanța. TRG va determina RRC ca în cadrul aceleiași ședințe de judecată să solicite, la rândul său, suspendarea judecării.

6. Clauze finale

6.1 Cu excepția prevederilor clauzelor 4 și 5.1 de mai sus, care intră în vigoare la data semnării, prezentul memorandum intră în vigoare la data aprobării acestuia de către organele competente ale ambelor Părți. Fiecare Parte va încerca să obțină aceste aprobări în termen de 30 de zile de la data prezentului memorandum. Fiecare Parte va informa cealaltă Parte imediat ce obține aceste aprobări.

6.2 Acțiunile avute în vedere în prezentul memorandum vor fi implementate numai în conformitate cu cadrul legislativ aplicabil național sau european.

6.3 Cu condiția obținerii aprobărilor menționate la clauza 6.1 de mai sus, înțelegerea reflectată în prezentul memorandum reprezintă acordul final și definitiv al Părților cu privire la soluționarea Litigiului menționat în preambulul acestui memorandum.

6.4 Imediat după obținerea aprobărilor menționate la clauza 6.1 de mai sus, OPSPI va face demersuri utile și necesare pentru ca (i) toate procesele aflate pe rolul instanțelor judecătorești care sunt legate, direct sau indirect, de Litigiul (inclusiv Litigiul), să fie stinse în mod irevocabil, fără judecare pe fond și (ii) imediat ulterior stingerii acestor litigii sechestrul instituit de Autoritatea Națională pentru Administrare Fiscală asupra activelor RRC și titlul de executare silită din data de 17 noiembrie 2010 să fie revocat și ridicat.

6.5 Prezentul memorandum este supus legislației române.

Documentele tranzacției menționate la clauza 4.4.1 vor fi supuse legii române și orice litigii decurgând din sau în legătură cu respectivele documente vor fi soluționate în mod exclusiv și definitiv de către un tribunal internațional de arbitraj în conformitate cu Regulile de arbitraj ale Camerei Internaționale de Comerț. Locul arbitrajului va fi Paris.

6.6 Implementarea principiilor asumate de către Părți în prezentul memorandum va fi examinată, detaliată și convenită în continuare de către consultanții Părților, dacă și după cum va fi necesar pentru a asigura mecanisme de punere în aplicare

reciproc satisfăcătoare, în considerarea practicilor internațional recunoscute pentru astfel de tranzacții și a legislației din România.

6.7 Principiile generale cuprinse în prezentul memorandum constituie un ghid pentru Părți în depășirea potențialelor obstacole ce pot apărea în implementarea mecanismelor agreeate.

6.8 Părțile confirmă faptul că termenii și condițiile prevăzute în prezentul memorandum sunt aspecte confidențiale, care nu vor fi dezvăluite terților decât în măsura în care acest lucru este necesar pentru implementarea prevederilor din Memorandum sau în cazul și în măsura în care acest lucru este cerut de lege sau de alte reglementări, cum ar fi reglementări ale bursei de valori sau ale industriei aferente. În toate aceste cazuri, dezvăluirea informațiilor va fi menținută la un nivel minim.

6.9 Cu excepția cazului în care nu este prevăzut altfel în prezentul memorandum, prezentul memorandum nu este și nu va fi interpretat de către niciuna dintre părți sau de către terți ca reprezentând:

Drept mărturie a celor de mai sus, Părțile au semnat prezentul memorandum în 2 (două) exemplare originale în limbile engleză și română. Versiunea în limba română va prevala în cazul apariției unor neconcordanțe între cele două versiuni.

Pentru statul român,
Gabriel Dumitrașcu,

șef al Oficiului Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie

Pentru The Rompetrol Group N.V.,
Daniyar Berlibayev,

președinte al Consiliului de administrație

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

pentru numirea domnului Nelu Zărnică în funcția de subsecretar de stat la Departamentul de informații și protecție internă din cadrul Ministerului Afacerilor Interne

În temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 22 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 96/2012 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale și pentru modificarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2013, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite următoarea decizie:

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Nelu Zărnică se numește în funcția de subsecretar de stat la Departamentul de informații și protecție internă din cadrul Ministerului Afacerilor Interne.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

București, 23 ianuarie 2014.

Nr. 14.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind împuternicirea domnului colonel Cornea Nicolae
pentru a îndeplini atribuțiile funcției de inspector general
al Inspectoratului General pentru Situații de Urgență**

Având în vedere propunerea formulată de ministrul afacerilor interne, în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 9 din cap. II din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, al art. 771 alin. 1 din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 14 alin. (1) din Regulamentul de organizare și funcționare al Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.490/2004, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul colonel Cornea Nicolae se împuternicește pentru a îndeplini atribuțiile funcției de inspector general al Inspectoratului General pentru Situații de Urgență.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTAContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Ion Moraru

București, 23 ianuarie 2014.

Nr. 15.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****pentru numirea doamnei Ionela Viorela Dobrică
în funcția de subsecretar de stat la Ministerul
pentru Societatea Informațională**

În temeiul art. 15 lit. d) și art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 6 alin. (7) din Hotărârea Guvernului nr. 548/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului pentru Societatea Informațională, cu modificările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Ionela Viorela Dobrică se numește în funcția de subsecretar de stat la Ministerul pentru Societatea Informațională.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTAContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Ion Moraru

București, 23 ianuarie 2014.

Nr. 16.

ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN

privind aprobarea certificării Societății Naționale de Transport Gaze Naturale „Transgaz” — S.A. Mediaș ca operator de transport și de sistem al Sistemului național de transport al gazelor naturale

Având în vedere prevederile:

- Avizului Comisiei Europene C (2013) 8485 final din 25 noiembrie 2013 referitor la certificarea Societății Naționale de Transport Gaze Naturale „Transgaz” — S.A. Mediaș;
- art. 3 alin. (2) din Regulamentul (CE) nr. 715/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009 privind condițiile de acces la rețelele pentru transportul gazelor naturale și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1.775/2005;
- art. 126 alin. (1) și (5) și art. 128 din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012;
- Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 160/2012;
- Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 18/2013 pentru desemnarea entității publice care exercită, în numele statului, calitatea de acționar la Compania Națională de Transport al Energiei Electrice „Transelectrica” — S.A. și la Societatea Națională de Transport Gaze Naturale „Transgaz” — S.A. Mediaș,

luând în considerare:

- Cererea nr. 11.652/DG din 13 aprilie 2013, înregistrată la Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei sub nr. 19.212 din 15 aprilie 2013, depusă de către Societatea Națională de Transport Gaze Naturale „Transgaz” — S.A. Mediaș, cu sediul social în Mediaș, Piața C.I. Motaș nr. 1, județul Sibiu, înregistrată la oficiul registrului comerțului cu numărul de ordine J32/301/2000, pentru certificarea ca operator de transport și de sistem al Sistemului național de transport al gazelor naturale, în sensul prevederilor art. 9 din Directiva 2009/73/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 privind normele comune pentru piața internă în sectorul gazelor naturale și de abrogare a Directivei 2003/55/CE,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă certificarea Societății Naționale de Transport Gaze Naturale „Transgaz” — S.A. Mediaș ca operator de transport și de sistem al Sistemului național de transport al gazelor naturale, care este organizată și funcționează după modelul „operator de sistem independent”, în condițiile prezentului ordin.

Art. 2. — În termen de 6 luni de la data intrării în vigoare a prezentului ordin, Societatea Națională de Transport Gaze Naturale „Transgaz” — S.A. Mediaș este obligată să facă dovada adoptării următoarelor măsuri:

a) modifică actele constitutive ale societății în sensul introducerii obligativității îndeplinirii de către acționarii societății, precum și de către persoanele care fac parte din organele de conducere ale acesteia a cerințelor prevăzute la art. 128 alin. (1) lit. a), b), c) și alin. (2) și (3) din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012, denumită în continuare *Lege*;

b) modifică actele constitutive ale societății în sensul introducerii interdicției, pentru acționarii care dețin mai mult de 5% din acțiuni, de a exercita drepturile ce decurg din calitatea de acționar prevăzute la art. 128 alin. (2) lit. (i) și (ii) din *Lege*, dacă aceștia exercită vreun drept sau controlul asupra unei societăți cu activitate de producere ori de furnizare de energie electrică și/sau gaze naturale. Această interdicție se aplică acționarului până la încetarea stării de incompatibilitate ce rezultă din neîndeplinirea cerințelor prevăzute la art. 128 alin. (1) lit. a), b) și c) din *Lege*, care este constatată de Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei;

c) modifică actele constitutive ale societății în sensul interzicerii intervenției oricărei persoane sau entități publice ori private, care nu face parte din structura de conducere, în luarea deciziilor referitoare la activitatea și funcționarea curentă a societății;

d) elimină orice situație de incompatibilitate cu privire la oricare dintre membrii actuali ai structurii de conducere, dintre

cele enunțate la cap. III pct. 4 din Avizul Comisiei Europene C (2013) 8485 final din 25 noiembrie 2013.

Art. 3. — (1) Societatea Națională de Transport Gaze Naturale „Transgaz” — S.A. Mediaș este obligată să depună la Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei documente pertinente, temeinice și elocvente care să certifice îndeplinirea măsurilor prevăzute la art. 2, până cel târziu la îndeplinirea termenului de 6 luni de la data intrării în vigoare a prezentului ordin.

(2) Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei poate solicita în orice moment completări și clarificări cu privire la documentele primite în condițiile alin. (1).

Art. 4. — Societatea Națională de Transport Gaze Naturale „Transgaz” — S.A. Mediaș are obligația să întocmească și să transmită Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei un raport lunar privind stadiul îndeplinirii măsurilor prevăzute la art. 2 și 5, până la sfârșitul fiecărei luni calendaristice.

Art. 5. — Pentru a respecta cerințele de certificare prevăzute în Avizul Comisiei Europene C (2013) 8485 final din 25 noiembrie 2013, în termen de 6 luni de la data intrării în vigoare a prezentului ordin, este necesară adoptarea următoarelor măsuri:

1. Dispozițiile legale privind coordonarea metodologică și operațională a Dispeceratului Național de Gaze Naturale de către Departamentul pentru Energie trebuie eliminate prin adoptarea următoarelor măsuri legislative:

a) abrogarea art. 5 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2013 pentru desemnarea entității publice care exercită, în numele statului, calitatea de acționar la Compania Națională de Transport al Energiei Electrice „Transelectrica” — S.A. și la Societatea Națională de Transport Gaze Naturale „Transgaz” — S.A. Mediaș;

b) abrogarea art. 3 alin. (1) pct. 4 și 31 din Hotărârea Guvernului nr. 429/2013 privind organizarea și funcționarea Departamentului pentru Energie, cu modificările ulterioare.

2. Cadrul legislativ în vigoare, respectiv Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2013, trebuie completat cu o dispoziție care să interzică orice intervenție a oricărei persoane sau entități publice ori private, care nu face parte din structura de conducere a Societății Naționale de Transport Gaze Naturale „Transgaz” — S.A. Mediaș, în luarea deciziilor referitoare la activitatea și funcționarea curentă a societății. Această interdicție se referă inclusiv la punerea în aplicare, de către societate, a măsurilor adoptate în cadrul politicilor și strategiei în domeniul energiei electrice și al gazelor naturale.

3. Cadrul legislativ în vigoare, respectiv Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2013, ar trebui completat cu o dispoziție care să confere Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei competența de a verifica îndeplinirea cerințelor prevăzute la art. 128 din Legea de către acționarii Societății Naționale de Transport Gaze Naturale „Transgaz” — S.A. Mediaș care dețin mai mult de 5% din acțiuni, precum și de către candidații propuși de consiliul de supraveghere, consiliul de administrație, în directoratul societății, precum și în alte organisme care reprezintă compania din punct de vedere juridic, înainte de numirea respectivilor candidați.

Art. 6. — Recomandăm ca Ministerul Finanțelor Publice să devină autoritatea contractantă a acordului de concesiune a Sistemului național de transport al gazelor naturale, sens în care este necesară modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 18/2013, iar, în calitate de reprezentant al proprietarului rețelei de transport, această autoritate ar trebui să preia de la Agenția Națională pentru Resurse Minerale calitatea de

concedent al sistemului prin încheierea unui act adițional semnat de toate părțile implicate.

Art. 7. — Neîndeplinirea sau îndeplinirea parțială a măsurilor prevăzute la art. 2 și 5 conduce la nulitatea de plin drept a ordinului, cu consecința că prezentul ordin își încetează efectele atât pentru trecut, cât și pentru viitor.

Art. 8. — Prezentul ordin nu constituie un impediment pentru nicio entitate publică din România în vederea adoptării măsurilor necesare implementării modelului de separare a proprietății asupra rețelei electrice de transport, prevăzut la art. 9 alin. (1) din Directiva 2009/73/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 privind normele comune pentru piața internă în sectorul gazelor naturale și de abrogare a Directivei 2003/55/CE.

Art. 9. — Societatea Națională de Transport Gaze Naturale „Transgaz” — S.A. Mediaș duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin, conform atribuțiilor stabilite prin lege, iar direcțiile și serviciile de specialitate din cadrul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei urmăresc respectarea prevederilor prezentului ordin.

Art. 10. — (1) Prezentul ordin, împreună cu referatul de aprobare aferent acestuia, se comunică Comisiei Europene de către Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei.

(2) Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, împreună cu Avizul Comisiei Europene C (2013) 8485 final din 25.11.2013 prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin, conform prevederilor art. 3 alin. (2) din Regulamentul (CE) nr. 715/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009 privind condițiile de acces la rețelele pentru transportul gazelor naturale și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1.775/2005.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,

Niculae Havrileț

București, 22 ianuarie 2014.

Nr. 3.

ANEXĂ

AVIZ AL COMISIEI

din 25.11.2013

în temeiul articolului 3 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 5/2009 al articolului 10 din Directiva 2009/73/CE — România — Societatea Națională de Transport Gaze Naturale „Transgaz” — S.A. (Transgaz)

I. Procedura

La data de 25 septembrie 2013, Comisia a primit o notificare din partea autorității naționale de reglementare din România, Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei (denumită în continuare ANRE), în conformitate cu articolul 10 alineatul (6) din Directiva 2009/73/CE (denumită în continuare *directiva privind gazele naturale*), referitoare la un proiect de decizie de certificare a Societății Naționale de Transport Gaze Naturale „Transgaz” — S.A. (denumită în continuare *Transgaz*) ca operator independent de sistem pentru sistemul de transport de gaze naturale al României.

În temeiul articolului 3 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 715/2009 (denumit în continuare *regulamentul privind gazele naturale*), Comisiei îi revine sarcina de a examina proiectul de decizie notificat și de a emite un aviz, adresat autorității naționale de reglementare relevante, cu privire la compatibilitatea lui cu articolul 10 alineatul (2) și cu articolul 9 din *directiva privind gazele naturale*.

II. Descrierea deciziei notificate

Transgaz operează sistemul de transport de gaze naturale din România. Transgaz este deținută în prezent de statul român (58,509%), de S.C. Fondul Proprietatea — S.A. (14,987%) și de alți acționari (26,502%), niciunul dintre aceștia din urmă nedeținând, aparent, o cotă semnificativă de acțiuni la Transgaz.¹ Transgaz este listată la bursa din România. Activele de transport sunt deținute în mod direct de Transgaz în proporție de aproximativ 64%. Statul român deține aproximativ 34% din active.²

Transgaz urmărește să obțină certificarea prin intermediul aplicării modelului operatorului independent de sistem (denumit în continuare *modelul ISO*), astfel cum se prevede la articolul 9 alineatul (8) din *directiva privind gazele naturale*.

În proiectul de decizie, ANRE analizează dacă cerințele de certificare a Transgaz ca ISO sunt îndeplinite în conformitate cu dispozițiile din legislația românească de punere în aplicare a *directivei privind gazele naturale*. ANRE consideră că Transgaz poate fi certificată în mod preliminar ca operator de transport și

¹ Conform documentelor prezentate de către ANRE în notificarea transmisă de aceasta.

² O altă parte terță deține, de asemenea, 2% din rețeaua de transport de gaze naturale.

de sistem pentru rețeaua de transport cu condiția ca, în termen de 6 luni de la data deciziei finale, Transgaz:

„să îndeplinească în totalitate condițiile prevăzute [la] art. 128 alin. (1) lit. a), b), c) și e) din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012³, inclusiv prin eliminarea posibilității de a se exercita asupra sa sau asupra activității sale sau asupra proprietarului sistemului de transport prin orice mijloace de coordonare, subordonare sau de alt fel, influențe decisive/determinante de către o persoană care exercită controlul sau vreun drept asupra unui operator economic care desfășoară oricare dintre activitățile de producere sau de furnizare de energie electrică sau de gaze naturale”.⁴

III. Observații

Pe baza prezentei notificări, Comisia face următoarele observații cu privire la proiectul de decizie.

1. Posibilitatea aplicării modelului ISO

În conformitate cu articolul 9 alineatul (8) litera (a) din directiva privind gazele naturale, modelul ISO poate fi aplicat în cazul în care, la data de 3 septembrie 2009, sistemul de transport a aparținut unei societăți integrate vertical (denumită în continuare *SV*).

Comisia înțelege că unicul acționar care deținea controlul asupra Transgaz la data de 3 septembrie 2009 era statul român. Drepturile de proprietate ale statului român au fost exercitate la momentul respectiv de către Ministerul Economiei și Comerțului, care, în prezent, este Ministerul Economiei. Acest minister deține, de asemenea, participării importante, inclusiv prin care deține controlul, într-un număr de societăți active în producerea, distribuirea și furnizarea de gaze naturale, precum și de energie electrică, din România. La momentul respectiv, Ministerului Economiei și Comerțului i-a fost, de asemenea, atribuită competența de a gestiona proprietățile statului în domeniul furnizării, producerii și transportului de gaze naturale (și de energie electrică).

Prin urmare, se poate considera că, în 2009, Ministerul Economiei și Comerțului era o societate integrată vertical, din care Transgaz făcea parte, și, în consecință, alegerea modelului ISO este, în principiu, posibilă în cazul Transgaz. Cu toate acestea, pe baza unor observații privind natura structurală a punerii în aplicare a modelului ISO în cazul de față, Comisia recomandă cu fermitate ANRE ca, în cooperare cu organismele relevante ale statului român, să ia în considerare punerea în aplicare a modelului separării drepturilor de proprietate, pe baza unei separări a organismelor publice în cadrul statului.

2. Alegerea modelului ISO

Atât în cadrul modelului ISO, cât și a celui de separare a drepturilor de proprietate, separarea efectivă în cadrul statului trebuie să fie asigurată în cazurile în care separarea are loc între autorități publice. Articolul 9 alineatul (6) din directiva privind gazele naturale oferă posibilitatea, în contextul modelului separării drepturilor de proprietate și pentru conformarea la cerințele articolului 9 alineatul (1) literele (b), (c) și (d), ca statul să controleze activitățile de transport, precum și cele de generare, producție și/sau furnizare. Cu toate acestea, activitățile respective se exercită de către entități publice separate. Această dispoziție se aplică și modelului ISO⁵, în acest context, două organisme publice separate ar trebui, prin urmare, să fie considerate drept două persoane distincte și ar

trebui să fie în măsură să controleze activități de producție și/sau de furnizare, pe de o parte, și activități de transport, pe de altă parte, cu condiția să se poată demonstra că ele nu se află sub influența comună a unei alte entități publice, încălcându-se astfel normele privind separarea drepturilor de proprietate.

Organismele publice în cauză trebuie să fie efectiv separate, în aceste cazuri, trebuie să se demonstreze că cerințele de la articolul 9 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) din directiva privind gazele naturale sunt pe deplin respectate.

Proprietatea asupra sistemului

Transgaz utilizează partea din sistemul de transport pe care nu o deține în baza unui contract de concesiune pentru care, în numele statului român, autoritatea semnatară este Agenția Națională pentru Resurse Minerale. Aceasta este un organism public care este coordonat în mod nemijlocit de către prim-ministru. Din decizia preliminară a ANRE nu reiese în mod clar în ce măsură contractul de concesiune conferă competențe Agenției Naționale pentru Resurse Minerale asupra rețelei de transport. Comisia invită ANRE să clarifice, în decizia sa finală, drepturile pe care Agenția Națională pentru Resurse Minerale le are asupra Transgaz în baza contractului de concesiune.

Comisia reamintește faptul că, în baza normelor privind modelul ISO, dreptul de proprietate asupra sistemului de transport este, prin definiție, deținut de către o altă persoană decât ISO. Această persoană, proprietarul sistemului, este strict limitată în exercitarea drepturilor care îi revin în calitate de proprietar, în plus, face obiectul unor obligații specifice menite să permită ISO să își îndeplinească sarcinile de transport într-o manieră independentă în raport cu proprietarul sistemului.

Cu toate acestea, în cazul de față, astfel cum s-a explicat mai sus, sistemul de transport operat de Transgaz este parțial deținut chiar de către Transgaz și parțial de către statul român, într-adevăr, statul român deține aproximativ 34% din active, în timp ce Transgaz deține în mod direct o cotă de aproximativ 64%⁶. Cota de proprietate deținută de Transgaz va crește inevitabil, întrucât activele nou achiziționate pot reveni doar aceluiași Transgaz.⁷ Prin urmare, ISO este în mare măsură aceeași persoană cu proprietarul sistemului. Comisia remarcă faptul că această situație nu reprezintă situația tipică pentru care modelul ISO a fost înființat, adică o situație în care o societate din domeniul energetic integrată vertical care a refuzat să își vândă activele de transport ar putea să își plaseze operațiunile în mâinile unui operator complet separat, împiedicând astfel orice conflicte de interese cu privire la operarea rețelelor. Această separare este absentă în cazul de față, dat fiind că Transgaz deține o proporție semnificativă și din ce în ce mai însemnată din activele de transport al gazelor naturale.

Separarea în cadrul statului

Comisia remarcă faptul că, după data de 3 septembrie 2009, gestionarea drepturilor de proprietate ale statului român asupra Transgaz a fost transferată la Ministerul Finanțelor Publice, care, în prezent, exercită toate drepturile și își asumă toate obligațiile statului român în calitate de acționar la Transgaz, deținând majoritatea drepturilor de vot reprezentate. Ministerul își exercită aceste drepturi prin intermediul adunării generale a Transgaz, care, prin majoritate simplă, printre altele, numește și revocă membrii consiliului de supraveghere al Transgaz, îi stabilește bugetul și îi aprobă planul de management și strategia⁸.

³ Articolul 128 transpune în legislația română articolul 9 din directiva privind gazele naturale.

⁴ Articolul 2 din proiectul de decizie de certificare notificat.

⁵ A se vedea articolul 14 alineatul (2) litera (a) din directiva privind gazele naturale, prin care se solicită candidatului ISO să demonstreze că îndeplinește cerințele de la articolul 9 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) din directiva privind gazele naturale.

⁶ O altă parte terță deține, de asemenea, 2% din rețeaua de transport.

⁷ Cu toate acestea, potrivit contractului de concesiune prin care activele deținute de statul român sunt autorizate a fi utilizate de Transgaz, toate activele Transgaz vor fi „returnate” statului român atunci când expiră acordul de concesiune.

⁸ Normele privind cvorumul necesar pentru reuniunile ordinare și extraordinare reconvoocate ale acționarilor după ce o primă reuniune nu a reușit să întrunească cvorumul necesar sunt de așa natură cât este posibil ca în aceste reuniuni reconvoocate să se ia decizii valabile fără ca statul român să fie prezent. (Prezența sa este necesară pentru ca în prima reuniune ordinară și extraordinară convocată să se ia decizii valabile). Având în vedere actuala cotă de acțiuni deținute de acționarii minoritari, niciunul dintre aceștia din urmă nu ar fi, totuși, în măsură să exercite controlul asupra Transgaz.

Drepturile de proprietate ale statului român în principalele societăți de producție, de furnizare și de distribuție de gaze naturale din România, precum și în principalele societăți de generare, de furnizare și de distribuție de energie electrică sunt exercitate de către Departamentul pentru Energie. Acesta este o entitate distinctă din punct de vedere juridic, dar este coordonată de către ministrul economiei.

Conform legislației românești, prim-ministrul conduce guvernul și coordonează activitățile membrilor săi, în conformitate cu îndatoririle lor legale⁹, îndatoririle legale ale ministerelor sunt diferite și sunt stabilite prin legi diferite, corespunzător domeniilor de activitate ale fiecăruia. Ministerele sunt entități juridice distincte, fără nicio subordonare între ele. În conformitate cu articolul 93 alineatul (19) din Legea nr. 123/2013, orice acțiune împotriva independenței OTS este considerată încălcarea a legii.

Comisia ar putea fi de acord că Ministerul Finanțelor Publice, pe de o parte, și Ministerul Economiei și Departamentul pentru Energie, pe de altă parte, pot fi considerate organisme publice independente în sensul articolului 9 alineatul (6) din directiva privind gazele naturale. Din aceleași motive poate fi acceptat faptul că Agenția Națională pentru Resurse Minerale este un organism public separat de Ministerul Economiei și de Departamentul pentru Energie, precum și de Ministerul Finanțelor Publice.

Cu toate acestea, astfel cum s-a explicat la punctul 5 din prezentul aviz, Departamentul pentru Energie are anumite competențe în ceea ce privește Transgaz, care sunt incompatibile cu regulile privind separarea referitoare la separarea organismelor publice.

Departamentului pentru Energie, care este subordonat ministrului economiei, îi revine responsabilitatea de a gestiona proprietatea statului român în domeniul transportului de gaze naturale, în plus, Departamentul pentru Energie este responsabil de coordonarea metodologică și operațională a dispecerului național, o parte din Transgaz, și îi este atribuită responsabilitatea coordonării¹⁰ activităților sistemului național de transport de gaze naturale (precum și de energie electrică) (a se vedea, de asemenea, punctul 5 din prezentul capitol). Prin urmare, Departamentul pentru Energie își exercită influența asupra Transgaz într-un mod care nu este reconciliabil nici cu separarea în cadrul statului, nici cu rolul său de proprietar de sistem.

Comisia a remarcat, de asemenea, articolul 3 alineatul (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2013¹¹ conform căruia, chiar și în condițiile în care Ministerul Finanțelor Publice va numi și va revoca membrii consiliului de administrație al Transgaz, aceștia trebuie să acționeze în conformitate cu politicile și cu strategia în domeniul energiei și al gazelor naturale, astfel cum au fost elaborate de ministerul relevant, adică de Departamentul pentru Energie, întrucât este normal ca membrilor consiliului de administrație numiți de către statul român să li se poată cere să acționeze în limitele politicilor și strategiilor generale stabilite de către statul român, inclusiv ale celor elaborate de către Departamentul pentru Energie, Comisia

consideră că astfel de cerințe ar trebui să excludă în mod explicit posibilitatea ca astfel de măsuri să interfereze cu independența și cu funcționarea curentă a Transgaz.

În plus, Comisia consideră că nu a fost dovedit în mod suficient faptul că prim-ministrul nu este în măsură să influențeze ministrul finanțelor publice și în special Agenția Națională pentru Resurse Minerale (care este coordonată de el), pe de o parte, și Ministerul Economiei și Departamentul pentru Energie, pe de altă parte. De exemplu, nu s-a demonstrat că prim-ministrul nu are puterea de a da instrucțiuni acestor organisme publice. De asemenea, nu s-a demonstrat în mod suficient că Agenția Națională pentru Resurse Minerale nu are alte interese în legătură cu producerea și/sau cu furnizarea gazelor naturale și a energiei electrice în cadrul responsabilităților sale.

În acest context, Comisia consideră că, în prezent, nu există motive suficiente pentru a concluziona că gradul de separare necesar în conformitate cu articolul 9 alineatul (6) din directiva privind gazele naturale în contextul unui model ISO este atins.

3. Interesele acționarilor minoritari

Articolul 14 alineatul (2) litera (a) din directiva privind gazele naturale stabilește, printre altele, că ISO trebuie să fie în conformitate cu cerințele de la articolul 9 alineatul (1) literele (b) și (c) din directiva privind gazele naturale, menite să asigure independența operatorului de transport și de sistem de interesele în domeniul generării sau al furnizării.

Unul dintre proprietarii Transgaz este Fondul Proprietatea, care deține 14,987 % din acțiuni. Fondul Proprietatea deține participații și în societăți de producție și de furnizare de gaze naturale și de energie electrică. Fondul nu deține controlul asupra Transgaz, dar poate vota și propune alegerea membrilor consiliului de administrație în societățile în care deține acțiuni, în plus, legislația română facilitează numirea membrilor consiliului de administrație de către acționarii minoritari în societățile de stat prin intermediul unui așa-numit regim de „drepturi de vot cumulative”¹². Comisia concluzionează că acest acționar minoritar deține interese și poate exercita drepturi care sunt incompatibile cu dispozițiile articolului 9 alineatul (1) literele (b) și (c)¹³ din directiva privind gazele naturale.

Comisia remarcă faptul că s-ar putea realiza conformarea la articolul 9 alineatul (1) literele (b) și (c) din directiva privind gazele naturale prin stabilirea, de exemplu în reglementările interne ale Transgaz, a faptului că acționarii nu își pot exercita numirile sau drepturile de vot în cadrul Transgaz până când ANRE primește asigurări adecvate că acești acționari nu dețin interese în alte societăți care să fie incompatibile cu cerințele din directiva privind gazele naturale¹⁴.

4. Independența membrilor Consiliului de administrație al Transgaz

Articolul 9 alineatul (1) litera (d) din directiva privind gazele naturale stabilește că nu este posibil ca un membru al consiliului de administrație al unui OTS sau un membru al unui organism care reprezintă în mod legal un OTS să fie în același timp membru al consiliului de administrație al unei societăți active în producția ori furnizarea de gaze naturale.

⁹ Articolul 13 din Legea nr. 90/2001.

¹⁰ Articolul 1 din Hotărârea Guvernului nr. 429/2013, punctul 3. Această observație nu se referă la punctul 2 din aceeași hotărâre.

¹¹ Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2013 care prevede transferul de acțiuni deținute de stat în CNTEE Transelectrica — S.A. și în SNTGN Transgaz — S.A.

¹² Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011 privind guvernanța corporativă a întreprinderilor publice. Această ordonanță de urgență prevede că un acționar care deține, individual sau împreună cu alții, cel puțin 10% din acțiunile unei întreprinderi de stat poate solicita aplicarea metodei votului cumulativ pentru alegerea membrilor consiliului de administrație sau al consiliului de supraveghere, în timp ce aceasta facilitează numirile membrilor consiliului de administrație de către acționarii minoritari, normele nu permit acestora să dețină controlul.

¹³ În plus față de drepturile care pot fi derivate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2011 reiese că Fondul Proprietatea beneficiază de anumite drepturi minoritare care îi permit să numească membri ai consiliului de administrație în anumite societăți de generare a energiei electrice și de drepturi în ceea ce privește anumite tipuri de decizii.

¹⁴ Ca abordare practică, Comisia ar putea sprijini opțiunea prezentată de ANRE de a utiliza pragul prevăzut la articolul 228 din Legea română nr. 227 privind piața de capital și de a o scuti de competențele de control pentru acele entități care dețin o parte din drepturile de vot mai mică de 5% sau pentru entitățile care au beneficii în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2011.

În decizia sa preliminară, ANRE nu evaluează în detaliu dacă toți membrii actuali ai Consiliului de administrație al Transgaz dețin interese sau alte poziții în consilii de administrație care sunt incompatibile cu articolul 9 alineatul (1) litera (d) din directiva privind gazele naturale. Comisia remarcă faptul că este necesar ca ANRE să realizeze o astfel de evaluare pentru toți membrii consiliului de administrație înainte de emiterea deciziei sale finale de certificare, pentru a se asigura conformitatea cu articolul 9 alineatul (1) litera (d) din directiva privind gazele naturale. Ca observație generală, Comisia remarcă faptul că este necesar ca ANRE să aibă competența de a impune ca toți potențialii membri ai consiliului de administrație să respecte toate cerințele relevante din directiva privind gazele naturale, înainte de a ocupa respectiva poziție¹⁵.

5. Competențele Departamentului pentru Energie în ceea ce privește Transgaz

Articolul 14 alineatul (4) și (5) din directiva privind gazele naturale limitează strict competențele proprietarului de sistem asupra ISO. Articolul 14 alineatul (2) stabilește că operatorul de transport și de sistem este responsabil de îndeplinirea sarcinilor menționate la articolul 13. Dispecerizarea este o funcție esențială a operării sistemului de transport.

Transgaz acționează ca dispecer al gazelor naționale în România, în conformitate cu articolul 100 alineatul (40) din Legea nr. 123/2012, dispecerizarea reprezintă „activitatea specifică de echilibrare permanentă și operativă, la nivelul sistemelor, a cantităților de gaze naturale intrate și, respectiv, ieșite, la parametrii rezultați din obligațiile de livrare, precum și luarea măsurilor de limitare a efectelor situațiilor excepționale, cum ar fi: temperaturi foarte scăzute, calamități naturale, avarii majore și altele asemenea, prin folosirea de mijloace specifice”. Dispecerizarea se referă, prin urmare, la operațiunile de gestionare curentă a rețelei de gaze naturale, incluzând echilibrarea.

Legislația română prevede că dispecerul național pentru gaze naturale¹⁶ rămâne în coordonarea metodologică și operațională a ministerului delegat pentru energie¹⁷. Comisia consideră că o astfel de dispoziție este incompatibilă cu dispozițiile directivei privind gazele naturale. Comisia consideră că activitatea de coordonare operațională a dispecerului național pentru gazele naturale este o sarcină esențială a OTS și trebuie să fie realizată într-o manieră independentă și chiar de către OTS. În acest context, este de remarcat faptul că articolul 13 alineatul (3) din directiva privind gazele naturale, care stabilește sarcinile operatorului de transport și de sistem pentru gazele naturale, se referă în mod explicit la echilibrarea sistemului de transport al gazelor naturale.

Păstrarea activității de coordonare metodologică și operațională a dispecerului național pentru gazele naturale din România de către Departamentul pentru Energie din România este cu atât mai discutabilă ținând seama de faptul că acest departament gestionează și interesele României în activile de producție, de furnizare și de distribuție a gazelor naturale, fiind astfel puțin probabil că OTS poate realiza această sarcină esențială într-o manieră independentă.

Pe un plan mai general, Departamentul pentru Energie este investit prin lege cu responsabilitatea coordonării¹⁸ activităților Sistemului național de transport al gazelor naturale (precum și de energie electrică). Dispoziția relevantă se referă în mod clar numai la activitățile sistemului național de gaze naturale (precum și de energie electrică). Prin urmare, se pare că se referă la

Adoptat la Bruxelles, 25 noiembrie 2013.

Pentru Comisie, **Joaquin Almunia**, vicepreședinte

activitățile operatorilor de transport și de sistem ca atare și nu la activitățile operatorilor de transport și de sistem în raport cu alte entități relevante din sectorul gazelor naturale și al energiei electrice, cum ar fi furnizorii și producătorii de gaze naturale, în timp ce operatorul de transport și de sistem ar trebui să fie în măsură să își exercite funcțiile într-o manieră independentă față de Departamentul pentru Energie¹⁹.

Pe baza observațiilor de mai sus, Comisia consideră că, în circumstanțele actuale, nu există motive suficiente pentru certificarea Transgaz în baza modelului ISO. Comisia recomandă ANRE să depună eforturi, în cooperare cu organismele relevante ale statului român, pentru a face astfel încât separarea drepturilor de proprietate asupra Transgaz să se realizeze prin aplicarea articolului 9 alineatul (6) din directiva privind gazele naturale, permițând separarea în cadrul statului, ceea ce, în mod necesar, implică, de asemenea, faptul că legislația românească trebuie să fie modificată în regim de urgență astfel încât să includă acest model de separare.

Într-o astfel de situație, exercitarea drepturilor de proprietate ale statului român asupra Transgaz poate să rămână în cadrul Ministerului Finanțelor Publice. Ministerul Economiei și Departamentul pentru Energie ar putea să își mențină participațiile respective în societățile de producție și/sau de furnizare, precum și sarcinile lor respective în ceea ce privește politica energetică națională. Cu toate acestea, responsabilitatea de a gestiona proprietatea statului român asupra transportului de gaze, care în prezent revine Departamentului pentru Energie, trebuie să fie transferată unui organism public separat de Departamentul pentru Energie. Articolul 3 alineatul (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2013 ar trebui să fie modificat în conformitate cu cele de mai sus. Departamentul pentru Energie ar trebui, de asemenea, să renunțe la coordonarea metodologică și operațională a dispecerului național, care trebuie considerată o sarcină esențială care trebuie îndeplinită de Transgaz în mod independent.

IV. Concluzii

În temeiul articolului 3 alineatul (2) din regulamentul privind gazele naturale, ANRE va ține seama întocmai de observațiile de mai sus ale Comisiei atunci când ia decizia sa finală cu privire la certificarea Transgaz, iar atunci când ia decizia, o comunică Comisiei.

Poziția Comisiei cu privire la această notificare nu aduce atingere niciunei alte poziții pe care Comisia o poate adopta în raport cu autoritățile naționale de reglementare cu privire la orice alte proiecte de măsuri notificate privind certificarea sau în raport cu autoritățile naționale responsabile de transpunerea legislației UE în ceea ce privește compatibilitatea oricărei măsuri naționale de punere în aplicare cu legislația UE.

Comisia va publica prezentul document pe site-ul ei de internet. Comisia consideră că informațiile din prezentul document nu sunt confidențiale. ANRE este invitată să informeze Comisia în termen de 5 zile lucrătoare de la primirea prezentului document în cazul în care consideră că, în conformitate cu normele UE și cu cele naționale privind confidențialitatea comercială, el conține informații confidențiale pe care le dorește să fie eliminate înainte de publicare. O astfel de solicitare trebuie motivată.

¹⁵ Articolul 41 alineatul (4) din directiva privind gazele naturale prevede că ANR-urile sunt investite cu o astfel de competență.

¹⁶ Precum și dispecerul național pentru energie electrică, Transelectrica.

¹⁷ Articolul 5 alineatul (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2013.

¹⁸ Articolul 3 alineatul (1) din Hotărârea Guvernului nr. 429/2013, punctul 3.

¹⁹ Astfel cum se prevede la punctul 2 din același articol.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2014 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	88	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	500	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.500	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	252	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	600		55
8.	Colecția Legislația României	4	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2014 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

